

ת"פ 15608/10/13 - מדינת ישראל נגד חגית חבה שבתאי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

02 אוקטובר 2014

ת"פ 15608-10-13 מדינת ישראל נ'

חבה שבתאי

בפני כב' השופטת הדסה נאור

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חגית חבה שבתאי

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יונתן טל

הנאשמת בעצמה

ב"כ הנאשמת עו"ד יערי

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בתאריך 30.3.14 הודתה הנאשמת בעובדות כתב אישום מתוקן, הודאתה נרשמה ונקבע כי היא עברה את העבירה של מעשה פזיזות ורשלנות (אי נקיטת צעדי זהירות בחיה).

בהסכמת המאשימה, הנאשמת לא הורשעה באותו מעמד והיא הופנתה לקבלת תסקיר מבחן, שהתבקש לבחון אפשרות סיום ההליך באי הרשעה כחריג לכלל ההרשעה, אף שהמאשימה הצהירה שעמדתה היא להרשעה.

על פי עובדות כתב האישום בהן הודתה הנאשמת, בתאריך 22.3.13, שהתה כלבה שהינה מגזע מעורב, בחצר ביתה, השער לא היה סגור, והכלבה שהיתה ללא זמם על פיה וקשורה ברצועה ארוכה שאיפשרה את יציאתה מהחצר, נשכה את המתלוננת, בעת שהגיעה בסמוך לחצר, בירך רגלה השמאלית. כתוצאה מהנשיכה, נגרמו למתלוננת המטומה ופצע בירך שמאל, והיא נזקקה לטיפול רפואי.

שירות המבחן הניח תסקיר מפורט בו פרש בהרחבה את נסיבותיה האישיות של הנאשמת המטופלת ב-3 ילדות

בנות 17 עד 14 ועובדות בשתי משרות לפרנסתן.

לדברי הנאשמת, כפי שנרשמו בתסקיר המבחן, היא מבקשת כיום לעבוד כעצמאית בתחום המוניות, בו עובד גם בן זוגה בנפרד.

שירות המבחן היה נכון להמליץ על סיום ההליך באי הרשעה, כדי לא לפגוע באפשרויות תעסוקתה בעתיד, אך נמנע מלעשות כן משהגיע למסקנה שבמצבה תתקשה הנאשמת לעמוד במחויבות לביצוע צו של"צ.

המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשמת בביצוע העבירה בה הודתה, כשלטענת ב"כ המאשימה, יש לראות את חומרת המעשה במודעותה של הנאשמת לעובדה שהכלבה היתה באותה עת כשבוע לאחר המלטה ולפיכך ביטאה סימני עצבנות והתנהלה בצורה תוקפנית, ובעובדה שאורך הרצועה בה היתה קשורה, איפשר את יציאתה מהחצר שנתרה פתוחה.

כל אלה לדעת ב"כ המאשימה מצדיק את הרשעתה והטלת מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת.

ב"כ הנאשמת ביקשה היעדר המלצה משירות המבחן, להימנע מהרשעתה ולהטיל עליה התחייבות ופיצוי למתלוננת.

לטענת ב"כ הנאשמת מדובר במי שנעדרת הרשעות קודמות, מנהלת אורח חיים נורמטיבי, עובדת קשה לפרנסתה ולפרנסת ילדיה ומתעדת לנסות ולשוב ללימודים לצורך קבלת רשיון מונית על מנת להקל על פרנסתה בעתיד.

לגבי נסיבות ביצוע העבירה הצביעה על כך שהכלבה היתה קשורה. הנאשמת הבהירה לילדיה שיש להקפיד על כך שהחצר תהא סגורה ובנסיבות שאינן ידועות לה, שער החצר נותר פתוח באותו יום, חברתה של המתלוננת הינה שכנתה של הנאשמת באותו בניין, ובמשך תקופה ארוכה התנכלה לכלבה, ויש להניח שכחלפה עם המתלוננת ליד שער החצר, חשה הכלבה מאוימת, לכן תקפה את המתלוננת.

עוד הפנתה לדוח של לשכת הבריאות המרכזית שם תוארה הפגיעה בגופה של המתלוננת ונרשם "רגל שמאל פצע שטחי, פלוס המטומה צד פנימי של ברך שמאל", כך שעם כל ההבנה לפגיעה של הכלבה במתלוננת - לא מדובר בפגיעה חמורה.

לחיזוק טענתה כי יש מקום לסיים את ההליך באי הרשעה, הפנתה ב"כ הנאשמת לפסיקת בית המשפט במקרים דומים ואף חמורים יותר, בחלקם מצא בית המשפט לאשר הסדרי טיעון בין הצדדים, שכללו הימנעות מהרשעה וכן לרע"פ 2777/11, שם קיבל בית המשפט העליון בקשה לרשות ערעור וביטל את הרשעת הנאשמת אף שנסיבות המקרה היו חמורות לאין ערוך מאלה שלפנינו, לא רק משום הפגיעה החמורה בקטינה

אלא גם בהתחשב במיהות העושה, שם היה מדובר בוטרינרית שהשאירה את כלבתה לא קשורה וללא זמם לפיה. אמנם חלק מהסיבות שהובילו את בית המשפט לבטל את ההרשעה התייחסו למצבה הבריאותי של הנאשמת, אך לכל אלה הוסיף בית המשפט גם את העובדה שמדובר במעידה חד פעמית ובמי שמנהלת אורח חיים נורמטיבי.

גם במקרה שם, החשש מפגיעה קונקרטית בנאשמת היה ערטילאי שכן היא ניהלה מרפאה וטרינרית פרטית והסיכוי שהיתה מבקשת להשתלב במסגרת ציבורית, היתה רחוקה ולא מיידית.

הכלל הוא כי אדם העובר עבירה, יש להרשיעו בדין והימנעות מהרשעה היא חריג לכלל זה.

נראה לי לנכון על פי החומר המונח בפני לאמץ את החריג ולפטור את הנאשמת מהרשעה.

אמנם על פי האמור בתסקיר, הפגיעה בנאשמת אינה מיידית, אך בהתחשב בנסיבותיה האישיות הכוללות, יהיה זה לא נכון לשים בפניה מכשול נוסף.

נסיבות המקרה כפי שתוארו לעיל, מאפשרות סיום ההליך באי הרשעה.

מדובר בעבירת רשלנות שעל אף הצורך להרתיע מפני אי נקיטת צעדי זהירות בחיה הרי שבנסיבות המקרה הנאשמת פעלה, אף כי לא די, כדי למנוע את הסכנה הטמונה בחיה, ודאי במצבה באותה עת.

שירות המבחן ציין שהנאשמת תתקשה במצבה לעמוד במחויבות לביצוע עבודות של"צ, אך דומני כי מס' שעות לטובת הציבור, תוכל הנאשמת גם במצבה לבצע ויהיה בכך איזון נכון בשל אופי העבירה והחלטתי שלא להרשיעה.

לפיכך אני עושה שימוש בסמכותי, על פי סעיף 71א לחוק העונשין, תשל"ז-1977, קובעת כי הנאשמת ביצעה את העבירה בה הודתה ונמנעת מהרשעתה.

1. אני מטילה עליה צו של"צ בהיקף של 50 שעות על פי תוכנית שיגבש שרות המבחן.

תחילת ביצוע העבודות תוך 30 מעת אישור התוכנית וסיומן בתוך שנה מעת קבלת האישור.

הובהר לנאשמת כי עליה לעמוד בדרישות שירות המבחן ולבצע את עבודות השל"צ, כנדרש ממנה. אם לא תעשה כן - עלול בית המשפט להרשיעה ולגזור את דינה מחדש.

הנאשמת תחתום על צו של"צ תוך 7 ימים מיום קבלת אישור התוכנית.

המזכירות תעביר עותק ההחלטה לשירות המבחן, אשר יכין תוכנית של"צ ויעבירה לאישור בית המשפט עד תאריך 15.11.14, יפקח על ביצוע העבודות וידווח לבימ"ש עם סיומן.

2. אני מטילה על הנאשמת התחייבות בסך 1800 ₪ למשך שנה, שלא תעבור את העבירה בה נמצאה אשמה.

3. הנאשמת תשלם פיצוי למתלוננת בסך 1200 ₪.

הפיצוי ישולם עד תאריך 1.12.14.

המאשימה תעביר את פרטי המתלוננת למזכירות.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ח' תשרי תשע"ה, 02/10/2014 במעמד הנוכחים.

הדסה נאור, שופטת

אליה